

# За Републиканската Структурата на Властта

*Две глави мислят по-добре от една*

Българска поговорка

В различни времена и на различни места политическите системи, които концентрират властта в един център, имат склонност да следват сходен път към разрушение и самоунищожение.

Имената може да са различни – Адолф Хитлер, Йосиф Сталин, Мао Дзедун, Владимир Путин, Ким Чен Ун, Доналд Тръмп... – но основната структура е една и съща: Един център на окончателно вземане на решения.

Разликите между тези системи често се представят като идеологически, културни или исторически. В действителност те са вторични. Това, което има значение, е възприеманата като универсална **едноглава структура** на държави, стада, банди, мафии, институции, глутници, партии, бизнес или благотворителни организации...

**Структурният проблем е:** Система с един център на власт няма възможност за вътрешна корекция.

- Няма равна сила, която да ѝ се противопоставя и да я балансира;
- Няма независима позиция, от която тя да се оспорва и коригира;
- Няма механизъм, който да я принуждава да се отчита и усъвършенства.

С течение на времето тези системи неизбежно персонализират властта. Не поради идеология или лични качества, а поради структурата си.

Контролът, ако изобщо съществува, идва отвън — и затова е слаб, закъснял или неефективен. До момента, в който разрушеният от системата контекст не доведе до разрушаването на самата система.

**Критичната разлика:** Човешката разлика между 1 и 2 не е количествена. Тя е структурна. Това е разликата между „Аз“ и „Ние“.

Между 2 и 50 000 000 разликата е само количествена. Между 1 и 2 тя е качествена.

При един човек на власт има вертикална система от отношения – само заповеди.

При двама равнопоставени, хоризонталните отношения стават неизбежни.

Това е вярно само при едно задължително условие: Центровете на власт трябва да бъдат подредени хоризонтално. Ако единият е „първи“, а другият „втори“, системата се връща към едно – към сингулярността, която създава поредната „черна дупка“.

Йерархията възпроизвежда еднолична, животинска власт. Равнопоставеността създава човешко взаимодействие.

Когато съществуват два взаимно зависими и равни центъра на власт:

- Разногласията могат да бъдат обсъждани до постигане на общо решение;
- Преговорите стават необходими и неизбежни;
- Контролът става вътрешен и ефективен.

Властта вече не е абсолютна. Тя става взаимно ограничена. И това е началото на републиката.

**Какво е републиката и какво не е:** Републиката се определя от своята структура.

Тя съществува само там, където властта е принудена да се изправи срещу балансираща я контра-власт.

Без това условие всяка система на власт – независимо от формата ѝ (президентство, монархия, премиерство, султанат, партийно управление, кралство или божествено управление) – има склонност към концентрация, злоупотреба, дисбаланс, разрушение на средата и в крайна сметка самоунищожение.

**Заключение.** Въпросът е: Властта лична ли е, или е контролирана и балансирана?

Когато властта е лична, тя става абсолютна. Когато властта срещне равна на себе си власт, тя става отговорна.

Това е границата между деспотско-тиранската и демократско-републиканската (дякон Игнатий) системи.

**Алтернативата.** Чистата и Свята Представителна Република започва с едно просто изискване: Не един център на власт, а два, подредени не вертикално, а хоризонтално.

Само тогава „Ние“ заменя „Аз“.